По конфіскаті — другий наклад.

Ч. 23 (10406). Львів, неділя 1. лютого 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передпол.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл.
ЗА ГРАНИЦЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунії 150 леїв, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 зол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 СОТ.

Видає ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО" Начальний редактор д-р ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ

За права Церкви.

Ми довго, може навіть за довго не забирали голосу в справі загрожених прав та привілеїв, які цілими століттями здобувала собі наша церква. Ми мовчали тому, що не вважали вказаним мішати церковні справи у злободенну політику і вірили, що духовенство має досить сили, щоби само боронило свої права. Мовчали ще й тому, що наш часопис як єдиний нині політичний щоденник повинен стояти на понадпартійному становищі і має віддзеркалювати, якомога, настрої цілої суспільности, а донедавна ще погляди нашого громадянства на найважливіші церковні справи були мало скристалізовані. Крім цього загал нашого духовенства до цього часу не бажав собі, щоби світські люде забирали голос у церковних справах.

В останніх часах, на жаль, обставини змінились. У Львові, Перемишлі та Станиславові повстають комітети з почину поважних громадян, де духовенство працює спільно зі світськими громадянами з метою боронити інтересів української церкви, шляхом віч та протестів, проти нарушення її прав. Супроти загрози національних прав нашої церкви починає кристалізуватись солідарна думка всього громадянства, тому й політичний щоденник мусить зайняти до цього питання своє становище.

Найважнійшою церковною справою, яка на протязі останніх літ хвилювала наше духовенство та громадянство це справа целібату. Покищо не рішаємо тут питання: чи целібат шкідливий чи ні, чи він у деяких випадках необхідний або хосенний, чи нам треба жонатого духовенства для розвитку кадрів нашої інтелігенції і т. и. Нас цікавить у першій мірі спосіб та методи заведення цього целібату, примусу, що нарушує всі придбані та загарантовані права нашої церкви, без згоди духовенства і всупереч волі народу.

На берестейськім соборі (1596 р.) папа Климентій VIII. заручив святочно Українцям, що прийняли тоді унію, всі права, звичаї та обряди східної церкви, а головні споборники тої унії епископи Потій та Терлецький поставили як перше домагання право подружя для наших священиків, як це рішив фльорентійський собор (1439) для грецької церква. Ці права нашого духовенства затвердив замойський собор (1720 р.) і львівський (1891 р.), папа Венедикт XIII. у 1724 р., папа Венедикт XIV. у 1743. і 1755 рр., папа Григорій XVI. 1841 р., папа Пій IX. у 1856 р. і багато инших.

Без огляду на ці дуже ясні папські гарантії та обітниці, всупереч виразним рішенням провінціонального синоду у Львові в 1891 р. наші епископи, станиславівський та перемиський, заводять цілком формально, а львівський митрополит фактично загальний та примусовий целібат, не вважаючи на майже однозгідний спротив усього духовенства. Вже в р. 1918 вручило Ставропігійське брацтво львівському митрополитові протест проти нарушення прав нашої церкви, в р. 1923. протестувало воно проти насильного загального целібату перед папським делегатом о. Дженокієм, в р. 1922. Т-во св. Ап. Павла вислало до Папи меморіял підписаний приблизно 800 священиками, з проханням стримати станиславівського епископа перед заводженням ним примусового целібату. Це саме товариство ухвалило в 1924 р. протест проти целібату, і цьогож року явились перед львівським митрополитом та перемиським епископом усі декани обох епархій, отже представники всього духовенства з протестом проти незаконного примусового та загального введення целібату.

Всі ці меморіяли та протести не мали ніякого успіху і нині на підмогу духовенству починає ставати весь народ. Наслідки нехтування волі всього духовенства виступають з кожним днем щораз різкійше. Багато наших парохій немає священиків, а тимчасом майже 100 укінчених жонатих богословів не може діждатись висвячення. Епископи станиславівський і перемиський, не висвячують жонатих питомців, а львівський митрополит хоче щойно за кілька літ переконатись, чи жонатий питомець може утримати жінку та діти, так, немов би священик міг чим иншим крім сповнювання своїх обовязків заробляти на утримання своєї родини. В наслідок цього по селах шириться штундизм і методизм; 8 жонатих питомців у станиславівській епархії переходить на православя, а там, де нема парохів нарід іде по лінії найменшого опору і переходить на римо-католицизм та в польський табор.

Таких випадків є щораз більше. Духовна влада стає на шлях, який стає щораз більше небезпечним. Крайна пора, щоби у цій справі завести лад, довести до однозгідности потреб церкви з поглядами духовенства і народу. Инакше нам загрожують великі національні втрати і можемо зазнати більше шкоди від своїх, ніж від ворожих ударів.

Д-р Д. Л—ий.

Цар-Голод

II.

Положення українського села за польської влади погіршилося до крайности. Можливість покращання відносин, поліпшення долі села, його добробуту — відійшла в країну казок і легенд, але за те явилася майже неминучість пауперизації, пролетаризації села, доведення селянської маси до жебрачої торби, а це в дальшій консеквенції веде до цього, щоби та маса розбита, знуждована і знікчеміла здеморалізувалася, затратила свою гідність і достоїнство, позбулася своїх традицій і виразного національного обличча, стала наймитом економічно й соціяльно сильнійщого елементу, розплилася в ньому. Очевидно, такий процес вимагає довшого часу, але він є неминучий, тиранськo-льоґічний, якщо завчасу не вспіємо його припинити. Доля инших поневолених народів, а хочби й моральна та освітня вартість польського селянства конгресівки, яке більше століття перебуло в умовах російського розкладового життя, є яркою ілюстрацією того деваcтаційного процесу. При нашій примітивній соціяльній структурі счервачення селянської маси означує тяжку і затяжну недугу всього національного організму, як не що гірше. Бож селянство всюди, а тим більше у нас, є основою, підвалиною, корінем і пнем національного організму і його розгалуження. Здорове життя, прожиток і розвиток українського ремісництва, купецтва і вільних звань є органічно звязані зі здоровлям і нормальним економічним станом селянства. Допустити до завихнення, надірвання селянської сили, до розкладу організму нашого села — значить допустити до важкого поранення, як не повільної і безславної смерти всього національного організму.

До того надміру лиха, яке зібралося за останніх шести літ над головою українського селянина, прийшла ще й катастрофа неврожаю в минулому році. Село обснував смуток, налягла на нього важка змора, гнітуча журба. Малоземельне і безземельне селянство ще з осени почало по трохи голодувати, хоч життєва стопа нашого селянина є мінімальна. Багатше селянство і середняки були приневолені ще в осени позбутися останків збіжа, щоби заплатити податки. В наслідок того сьогодня вся селянська маса майже без вийнятку находиться без хліба і грошей.

Єдине, на що міг іще рахувати наш селянин, це живий інвентар. Але в осени пошесть прищиці зробила страшне спустошення в живому інвентарі. До тогож натиск податкової шруби був такий безоглядний, так не рахувався з фактичним станом річей, що селяне мусіли виганяти худобу на ярмарки, через що ще більше поширювалася пошесть. Те, що лишилося з живого інвентаря в селянських руках, не можна вдержати ізза недостачі паші. Селянство масово позбувається останків худоби і не находить покупця, а спекуляція і загальна недостача готівки довела до того, що корова коштує від 40 до 60 зол., кінь від 15 до 40 зол. і т. д. А це має той наслідок, що коли би малоземельний селянин (який у нас є домінуючим) або й середняк позбувся всього живого інвентаря, то це не дасть ще йому змоги здобути суми на оплату податків, довгів, справлення хоч одної пари чобіт і сякої-такої одежини, не говорячи вже про засіви і продержання важкого часу передновку. Колиж додамо до того, що наш селянин вже задовжився на добуття зерна на зимові засіви й на податки; що податкові екзекутори всюди пофантували одежу, білля, подушки і т. н.; що сьогорічна зима не ворожить добра озимині; що вже тепер починають розмножуватися полеві миші і чим близче до весни, тим страшнійшою стає ця зява, — то образ життя-буття нашого села і перспектив на найблизчу будуччину є просто убийчий, сумний до смерти.

І щож в тих умовинах, серед моря нужди має робити наш селянин, де має шукати порятунку, яким чином видобуватися з безвихідного положення? Що має робити малоземельний селянин, який вже давно зїв останню пригорщу збіжа, як має радіти собі безземельний пролетар, що ніде не находить заробітку, яка доля стріне двірського форналя, якому не видано належної ординарії?

На кого і на що має покладати надії наш селянин?

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 56/25 W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny, jako Trybunał prasowy we Lwowie orzekł na wniosek Puokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dilo" Nr. 17 (10.400) z dnia 25. I. 1925 r. 1) Tytuł drugiego artykułu na stronie 1, w tymże artykule ustęp po słowach: serednij szkoli... do końca artykułu, 2) Nowynky notatka: Nowyj senzacyjnyj zworot u sprawi Steigera ustęp między słowami: agenta Mykietyna... a Z ohladu na teżawiera znamiona ad 1) występku z § 300 uk. ad 2) występku z art. VII. VIII. ust. z 17.XII. 1862, uznał dokonaną 24. stycznia 1924 konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego. Zarazem wydał nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1863 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zarządzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. p. Lwów dnia 27. stycznia 1925 r.

(Підпис нечиткий).

Red. czas. „Dilo" we Lwowie. Pr. 57/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, jako Trybunał Prasowy we Lwowie, że treść artykułu, umieszczonego w czasopiśmie „Dilo" Nr. 18. (10.401) z dnia 27. I. 1925 pod tytułem: 1) „Riwni z riwnymy" ustęp między słowami: fachowa szkoła... a: Ałe dopustim, w tymże artykule ustęp między słowami: nas prokuratora... a: Cikawe szczo, w tymże artykule ustęp między słowami: zważajuczy na a musymo rozpoczaty, 2) a) Tytuł pierwszego artykuła na str. 4, b) w tymże artykule ustęp między słowami: doraznowyj sud a Petra Sajkowycza zawiera znamiona ad 1) i 2) a) występku z § 300 uk. ad 2) b) występku z art. VII. ust. z 17.XII. 1862 Dzpp. Nr. 6/63 uznał dokonaną w dniu 25. stycznia 1925 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl §. 493. p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w §. 21. ust. druk. z 17. grudnia 1862 Dz. p. p. Nr. 6. ex 1863. t. j. zarządzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 Zł. P. Lwów dnia 28. stycznia 1925

(Підпис нечиткий.)

Як заявчує „Курер Львовскі“ (ч. 9 з дня 12. січня п. р.) — „відношення адміністрації до селянства є якнайфатальчійше. Бо крім екзекутора і жандарма, що розносить тоси довгих і незрозумілих розпорядків, заборон і наказів до громади, селянин ніякої иншої влади не бачив і не бачить“.

Чи наш селянин має покладати надії на наші кредитові й економічні установи, що світять пустками, або на наші партії, що потопають в трясовині всіляких абстрактних, чисто схолястичних формулок, а відвертаються лицем від життєвих справ, від вимог і крику життя? Чи вкінці має він на все махнути рукою і доведений до розпуки, не оглядаючися ні на що й ні на кого, навмання шукати виходу з безвихідного положення?

Ф. Ф.

Законопроєкт про чужоземців.

На останньому засіданні т. зв. міжміністерської комісії розглядався законопроєкт про чужинців, що находяться на території Польщі.

Найважніші постанови цього законопроєкту такі: Чужинець мусить дістати дозвіл влади на в'їзд, виїзд і побут у Польщі. За дозвіл на побут платить 10 золотих, за дозвіл на тимчасовий побут 6 зол., а за продовження дозволу 3 зол.

Дозволи видає міністерство внутрішних справ у порозумінні з міністерством закордонних справ і суспільної опіки. Дозволу на побут у Польщі не можуть одержати: особи, що були карані за карні злочини за переступства в Польщі і за такі ж, поповнені за кордоном; особи, що не мають змоги удержання і вкінець особи, яких уже раз видаловано з Польщі. Кожний чужинець має зареєструватися у політичної влади І. інстанції на протязі 15 днів.

Чужинців видалюється в таких випадках: за нелегальний побут і за непримінювання до істнуючих розпорядків. Можна чужинця видалити теж у випадку, коли він небажаний для Польщі. Рішення в цій справі видає адміністративна влада на основі свого довільного осуду. Наколи чужинця не можна видалити з огляду на те, що він не може виказати своєї державної приналежности, то в такому випадку влада видає йому наказ примусового побуту в якійсь місцевости. Право відклику проти видалення до адміністраційного трибуналу прислугує чужинцеві тільки в тому випадку, коли в державі, до якої він належить, таке саме право прислугує польським громадянам.

Коли чужинець не має державної приналежности, або взагалі ніякої приналежности, то про таку приналежність рішають його заяви, або в такому випадку виявляється його бездержавність та видається йому тимчасову особисту легітимацію. Та найважнішим пунктом того законопроєкту є те, що кожного чужинця можна видалити з Польщі без права апеляції.

Ще спроби порозуміння.

Французько-німецькі настрої.

Ще одна надія на французько-німецьку згоду. Німецький канцлер і французький премієр, майже одночасно, виголосили промови в яких торкнулись наболілої справи взаємної забезпеки. Канцлер Лютер пригадав проєкт свого давнього попередника д-ра Куно, в грудні 1922 щодо пакту двох держав, щоби припинити між ними війну на протязі одного покоління.

Орган німецького центра „Германія“ присвячує на цю тему окрему довгу статтю, що має на меті викликати дискусію. Аргументи подані в цій статті є незвичайно характеристичні для вибраного моменту. Вона нагадує читачам, що без огляду на фрази про розаброєну, знесилену Німеччину, не Німеччина мусить перша дбати про забезпеку кордонів, а Франція. За Німеччину працює час тому, що невпинно зменшуване французьке населення стоїть перед загрозою чисельної німецької перемоги. Справа забезпеки кордонів повинна бути вислідком зрозуміння спільних інтересів обох держав і мусить попередити справу військової контролі, Рейнської окупації, режіму на території Саври, а навіть міжсоюзницьких довгів.

Правда, що німецький уряд не розбуджує великого довіря в момент, коли в його міністерстві так сильно представлені націоналісти. Офіціяльний французький „Тамп“ підкреслює саме цю непригожу обставину. Ерріо ствердивши у своїй парляментській промові нарушення Німеччиною Версальського договору щодо її воєнного вивінування, не хоче зривати за собою всіх мостів. Він находить слова найбільшої похвали для женевського протоколу, виробленого спільно з Мек Донельдом. Колиб Німеччина прийняла новий пакт забезпеки так само як прийняла міжнародній економічний плян, тоді недовіря, яке тяготить над політикою Західної Европи могло би розвіятись для добра загальноевропейського миру.

Що сказала би на таке порозуміння Англія? Це залежить в якій мірі попрохають її взяти участь у переговорах між цими двома державами і висловити свій погляд на умовини такого порозуміння. Політична французько-німецька згода неможлива без торговельного порозуміння. Є підстава думати, що саме торговельні інтереси є нині рішаючим чинником, який спонукує і Францію і Німеччину до пробування ґрунту у політиці порозуміння. У найблизчих днях побачимо: який відгомін найдуть промови представників цих двох держав у пресі власного краю, за кордоном і у впливових колах своїх ворогів та союзників.

Оборона елєментарних прав.

З днем 1. жовтня м. р. увійшов в життя т. зв. кресовий шкільний закон з дня 31. липня 1924 р.

Арт. 3. цього закону звучить:

В школах державних загальних, положених у громадах, що мають 25 проц. людности української, білоруської або литовської на жадання урядового ствердження батьків 40 дітей в шкільному віці народности української, білоруської або литовської, що належать до одної шкільної округи, буде їм запевнена наука в матірній мові. Оскільки в даній шкільній окрузі нема 40 дітей в шкільному віці, яких батьки зголосили жадання науки в матірній мові українській, білоруській або литовській, викладовою мовою школи є мова державна; оскільки в даній шкільній окрузі крім батьків, що жадають для своїх дітей науки в матірній мові українській, чи то білоруській, є що найменше 20 дітей, яких батьки жадають науки в державній мові, виклад іде у двох мовах, так, що половина годин буде призначена на науку в мові українській, зглядно білоруській. Коли нема в даній окрузі 20 дітей, яких батьки жадають науки в державній мові, викладовою мовою школи є мова українська, білоруська або литовська. Істнуючі в одній окрузі окремі школи з мовою викладовою польською і з мовою викладовою українською, будуть в міру можности получені в одну спільну школу з двома мовами навчання“.

Хоча цей шкільний закон увійшов в життя — як сказано — вже з днем 1. жовтня 1924, одначе українське громадянство не могло ним покористуватися, бо шкільні власти станули були на становищі, що з огляду на брак виконавчого розпорядку до повищого закону, не можуть брати на увагу домагань батьків *)

Щойно в другій половині січня ц. р. появився виконавчий розпорядок міністра освіти з дня 7. січня 1925. Відносно арт. 3 шкільного „кресового“ закону находяться у виконавчому розпорядку — коротко переповідаючи — ось такі важніші постанови:

*) Нпр. шк. пов. рада в Рудках закрутилася такою оговіркою від виконання нотаріяльно ствердженого домагання понад 200 батьків обох шкіл Комарна (ч. 4208, з 10. грудня 1924).

М. ВОЗНЯК. 4)

Початки нового українського письменства.

(Докінчення.)

Розглянувши драматичні твори, що стоять у звязку з Наталкою Полтавкою Котляревського, та схарактеризувавши сентименталізм Наталки, Зеров переходить до байкарів і починає Паном та собакою Гулака-Артемовського, розбиваючи таким робом одноцільність викладу про Гулака, як це сталося з Білецьким-Носенком й иншими, хоча про Котляревського даний у книзі одноцільний виклад. Всупереч високій думці малокритичного Олександра Кониського про згадану байку Гулака, Зеров стверджує в байці багато зайвого, розтягнутість оповідання, навантаження його подробицями, грубість мови, незграбність віршу й трудність байки для читання наслідком невдатно розставлених цезур. Перебільшувано досі також громадське значіння Пана та собаки як сатири на насильство дідичів над селянством; згадане значіння дуже ослаблене бурлескним тоном байки, що не стоїть у гармонійности з її гуманною тенденцією.

Безперечно живі й талановиті байки Евгена Гребінки, хоча і на них лежить подекуди печать травестійної манїри. Супроти занадто стиснених байок Льва Боровиковського, Гребінчині байки занадто балакучі: оповідальна частина занадто розрослася, набралася численних подробиць і заглушила мало помітний дидактичний наросток. „Деколи вони, як каже Лесевич, мають громадське значіння (сатира), деколи зводяться на чисто побутовий випадок, але в однім і другім разі „цілком не мають характеру байки“. І пізніша українська байка „з її талановитим і по суті єдиним представником, Леонідом Глібовим, являє собою лише дальшу стадію розпаду байкарської форми“, йдучи слухняно слідами Гребінки. Вірш і мова Гребінки плавні й чисті без грубости Гулака й без сухости Боровиковського.

Після байки й сентиментальної оперети зявилася сентиментальна повість. Типовим сентименталістом був Грицько Квітка. В його повістях відбилися сильно ідилічний характер його життя й сентиментальна культура його почуття. В повістях Маруся і Щира любов сентиментальні не тільки сюжети, але й герої. Не без сентиментальних образів і ситуацій також инші повісти Квітки, як: Добре роби, добре й буде, Сердешна Оксана, Козирь-дівка, — словом усі ті твори, що відносяться до другої (небурлескної) манїри Квітки й творять основу його літературної слави. Підкресливши ще одну рису характеру Квітчиних оповідань, себто їх моралізаційний елемент, автор дає низку уваг про загальний характер раннього українського письменства. Основа тодішнього письменського життя була хутірсько-дворянська. Відбиваючи в собі смаки провінціяльно-дворянської публики, українське раннє письменство не спромоглося на великі ідейні висоти. На свою літературну діяльність дивилися тоді письменники як на своєрідний спосіб розваги (Білецький—Носенко, Копитько— Думитрашков і навіть Квітка). Не було в тодішніх письменників ні свідомости пізніших народолюбців ні автономичних змагань XVIII. в., а з русифікаційного заливу вспів тільки видістатися наверх місцевий, кутковий патріотизм. Поволі одначе наростає письменницька й національна свідомість, а з тим і „поняття української літератури як певної і в певний бік скерованої громадської сили“.

Квітка не намальований у книзі Зерова на повний зріст, не зазначений при нім і стан наукових дослідів про нього, що робить автор при инших письменниках, що правда, неповно, але вистарчаючо. По перечитанні книги одним духом тиснеться перше враження від спочитаного, що й травестійна манїра й сентиментальні ноти цілком не нові в раннім новім українськім письменстві, маючи вже за собою довгу історію попереднього часу. В тім попереднім часі були й зародки етнографизму, що з усією силою виступив щойно в добі, котра стала темою книги автора. На жаль про цей так важний чинник українського письменства рішуче за мало в цінним творі Зерова. Щойно трактування предмету в тіснім звязку з недалеким минулим нового українського письменства та пильна увага на етнографизм і українські школи в московській і польській літературі зведе до властивої міри ролю російської літератури в початках нового українського письменства й поможе докладніше вияснити появу романтичної течії в українськім письменстві.

Дрібніші помилки, неминучі в ширше закроєних працях, можна лишити без уваги. Нетерпляче ждемо дальших частин і ще раз повторюємо бажання щодо перекладів із клясичних мов. Знаменитому обзнайомленню з клясичними літературами, грецькою й римською, завдячує перший випуск нового українського письменства Зерова свої найкращі, під кождим оглядом прегарні сторінки.

Секція опіки над дорастаючою молодю

при філії українського Краєвого Тов-а охорони дітей і опіки над молодю устроює

дня 9. лютого ц. р. в Великій салі Муз. Т-ва ім. М. Лисенка

ВИСТАВУ

казки песи Атаманюка 1302 1-1

Матірня сльозинка

під артистичним проводом Вп. п. М. Сірецької. — В 11-ій дії забави і коляди виведе Вп. п. Г. Пасенька. — Початок о 4. год. — Вступ за добровільними датками.

Відсоток українського населення означується на основі конскрипції з 1921 р. Шкільний вік дитини сягає від укінченого 6. року життя (в дні розпочаття найблизчого шк. року) до 13. року в містах, де істнувала виділова школа, перемінена на 7-клясову загальну школу, а до 12. року в инших місцевостях. Введення шк. науки в матірній мові мають право домагатися батько, мати й опікун. Треба виповнити деклярацію, якої зразок находиться у згаданому виконавчому розпорядку, і власноручно підписати її. Урядове ствердження власноручности підпису на деклярації може бути зроблене нотарем, судом, громадським урядом або старостом. Ці деклярації вносять управнені особи до шкільного інспектора свого повіту в речинці до 31. березня (марта) ц. р. Деклярації, внесені по дні 31. березня (марта) не будуть мати вартости.

Українське громадянство мусить виявити протягом місяців лютого і березня ц. р. організаційну справність і розуміння ваги наших елементарних культурних потреб. В кождому повітовому місті, в кождому містечку і селі мусять в найкоротшому часі відбутися масові віча, а на випадок заборони віч — повірочні збори, сходини батьків і т. п. наради, посвячені виключно шкільним справам з порядком дня: 1) акція проти незаконної переміни української викладової мови на польську; 2) вношення деклярацій відносно 3. арт. кресового шк. закону; 3) основування приватних шкіл і курсів; 4) впроваджения в життя збірних лекцій української історії і географії для молоді польських шкіл. До участи в нарадах запрошувати все свідоме громадянство, а зокрема батьків даної місцевости чи округи. Всесторонно висвітлити стан українського шкільництва в даній місцевости чи окрузі, його недомагання, вокремаж небезпеку з боку місцевої — вже істнуючої чи будучої — польської школи, й подати рівночасно способи на оборону прав рідної мови в школі. Дальше слід докладно обговорити арт. 2. шкільного закону і важніщі постанови виконавчого розпорядку, вокрема ті, що відносяться до названого артикулу, та подати вияснення відносно деклярацій, які підписують і вносять не лише батьки 40 дітей, але взагалі батьки всеї в шкільному віці дітвори даної шкільної округи.*)

У кождій місцевости треба внести що найменше 40 деклярацій, в противному випадку шкільні власти можуть використати туманний текст закону й переміняти істнуючу українську школу на польську.

А вже рішуче перестерігаємо, щоби в чисто українській громаді українські громадяне через незорієнтованість, необережність чи якінебудь инші причини не підписували підсуненої їм деклярації про потребу польської мови навчання в дотеперішній українській школі, бо досить лише 90 підписів, щоби втратити рідну школу.

Усі принагідні сходини, розмови, наради й збори, присвячені иншим цілям, треба тепер використовувати також для обговорення шкільних справ. В цілому українському громадянстві мусить прокинутися найживійше заінтересування своєю школою. Передусім наша інтелігенція мусить направити занедбання з свого боку на шкільній ниві. Одночасно з боротьбою за належні нам права до т. зв. державних шкіл,

час викорінювати пересуди в нашій суспільности про меншу вартість приватного навчання і про необхідність патентів,

І. Лєщинський.

*) На днях появиться брошурка п. Володимира Целевича, в якій будуть вказівки, як найкраще переводити цю т. зв. шкільну плебісцитову акцію. Готові вже формулярі деклярацій і брошурку замовляти у п. Володимира Целевича Львів, Ринок ч. 10, II п.

З жертвенности на „Рідну Школу“.

Незначний поступ.

У місяці листопаді вплинуло з українських і всіх земель під Польщею до Каси Головної Управи УПТ-ва 5.594·32 зол. Ця цифра приневолила нас звернути увагу громадянства, що так далі не може йти. І коли наш загал домагається від Товариства праці дошкільної і великої, тоді нехай підпоможе змагання Тов-а матеріяльними засобами.

Розглядаючи числа вплывів за місяць грудень, мусимо признати, що загальна сума жертв зросла до 10·563·11 зол. В порівнанню до листопада бачимо у двоє більшу суму. В порівнанню до давнійших місяців невеликий поступ. Але в порівнанні до потреб Тов-а, які зростають щомісячно до 35.000 зол., — сума 10.000 зол. покриває ледви 1/3 часть видатків.

Подрібний виказ жертв на „Рідну Школу“ за місяць Грудень 1924.

представляється так:

Ч. пор.	Повіт:	Число громад	Зложило громад	Вплинуло: До Каси Гол. Упр. У. П. Т.	Вплинуло: До Каси Кружків У. П. Т*)
1.	Львів-місто	1	1	2.047·76	335·92 [1]
2.	Перемишль	123	43	610·50	547·21
3.	Золочів	89	4	18·00	1.010·98
4.	Копичинці	53	3	21.00	852·65 [4]
5.	Надвірна	33	8	488·88	185·95
6.	Тернопіль	82	3	660·06	—
7.	Коломия	58	7	251·40	357·61
8.	Рогатин	100	18	59·00	532·33
9.	Бібрка	91	10	470·64	—
10.	Бережани	74	5	39·00	395·45
11.	Жовква	75	20	391·84 [3]	—
12.	Борщів	75	20	41·00	320·91
13.	Чортків	44	14	34·36	319·88
14.	Бучач	87	12	331·80 [4]	—
15.	Богородчани	37	4	329·75 [5]	—
16.	Заліщики	57	9	313·72	
17.	Рава Руська	73	7	265·95	
18.	Львів-повіт	131	13	251·36	
19.	Снятин	41	2	12·50	233·00
20.	Підгайці	64	9	215·29	
21.	Дрогобич	79	16	207·20	
22.	Турка	74	9	205·20	
23.	Косів	42	5	182·50	
24.	Калуш	69	7	110·50	53·02
25.	Самбір	87	5	159·34	
26.	Ярослав	100	10	157·06	
27.	Ст. Самбір	86	5	151·00	
28.	Сокаль	101	6	142·00	
29.	Лісно	154	8	121·00	
30.	Збараж	60	6	120·65	
31.	Рудки	70	7	119·10	
32.	Мостиска	78	4	118·00	
33.	Товмач	64	6	108·02	
34.	Городок яг.	70	13	—	193·47
35.	Станиславів	75	4	89·68	
36.	Жидачів	74	8	86·00	
37.	Сянік	130	12	84·20	
38.	Добромиль	56	7	83·00	
39.	Печеніжин	22	6	73·00	
40.	Зборів	53	10	22·00	49·00
41.	Печ.-вишлян.	69	4	70·50	
42.	Горлиці	65	10	67·00	
43.	Камінка стр.	60	10	6?·25	
44.	Сколе	51	8	65·50	
45.	Теребовля	43	6	64·20	
46.	Березів	56	4	58·14	
47.	Скалат	64	7	58·50	
48.	Любачів	66	8	56·18	
49.	Броди	79	8	46·50	
50.	Яворів	70	5	44·30	
51.	Долина	87	7	43·50	
52.	Городенка	50	1	20·00	
53.	Стрий	53	3	19·00	
54.	Радехів	56	4	18·00	
	Волинь	—	1	2·00	
	Заточенці з Польщі		43	743·00	5·357·38
		3·820	491	10.563·11	

І число жертвуючих громад зросло з 217 до числа 491 громад. Як на початок — не проява відрадний. Але як далекий він ще від того, щоби всі і ці непричасні в жертвенности 3.000 громад Галичини надіслали свої жертви в тому самому відношенні як ті, що прислали жертви в місяці грудні 1924 р. Тоді Головна Управа УПТ-ва могла би розпоряджати місячно 70.000 зол.

І до цього мусить дійти як найшвидше; увесь український загал мусить згуртуватися в „Рідній Школі“, а Головна Управа УПТ-ва одержить щомісячно необхідну квоту на удержання й поширення своїх агенд.

Секція „Рідна Школа“ У. П. Т.

*) Кружки УПТ-ва повітів не виказаних в цій рубриці не прислали до 20 січня ц. р. обовязкових касових і статистичних зіставлень за грудень 1924 р.

[1]) До Каси Кружка ім. Князя Льва у Львові 355·92.

[2]) До Каси Кружка УПТ-ва в Делятині 185·95.

[3]) З цього Мости великі 180 зол.

[4]) З цього Монастириска 67 зол.

[5]) З цього Солотвина 110 зол.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Справа українського університету.

В звязи з конференцією, яка відбулась у віцепрем. Тугута, „Пш. Веч.“ звідомляє, що головна праця уряду на сх. „кресах“ сконцентрувалася коло українського й білоруського шкільництва. Справа українського університету рушила з мертвої точки, на якій була тому 3 місяці.

Реєстрація на „кресах“.

30. І. була у віцепрем. Тугута нарада в справі реєстрації, яку мають перевести на „кресах“.

Канц. Лютер відповідає Еріотові.

Канцлер д-р Лютер у промові в відповідь на останню заяву Еріота сказав м. и.: Досі союзники й Німеччина в справі евакуації Надренії обмінювалися нотами. Воно не вело до цілі. Від часу льондонської конференції відносини між державами погіршилися. Це викликало загальне занепокоєння. Союзники заявляють, що Німеччина не додержує договорів, але не дають боронитися, бо не вичисляють подробиць. Ми — говорив Лютер — наче засуджені без подання причин присуду. Німецький уряд готов признати доказані йому невиконані зобовязання. Докаже, що нема причини відокремленій події надавати характер міжнар. конфлікту. Канц. питається Еріота, чи готов зараз евакуувати північну часть Надренії, колиб німецький уряд признав доказані нарушення в ділянці зброєння. Німецький уряд усе готов був до порозуміння. Німеччина окружена сильно озброєними сусідами, відчуває потребу забезпечитися. Німецький уряд має реальний інтерес у справі цього обезпечення. Дійсне порозуміння й згода між народами не можуть мати успіху, доки один із народів будуть пятнувати назвою злочиння й йому одному приписуватимуть воєнну пожежу. Канцлер Л. годиться на мировий суд і сподіється, що установлення такого суду доведе до порядку і свободи народів, а коли Німеччина зачне розброюватися, послідує загальне розброєння.

Бравн. през. ради мін.

Бравна знову вибрали президентом пруської ради міністрів 221 гол. на 435 голосуючих.

Радян. предложення Польщі.

„Курєр Червоний“ звідомляє, що радянський посол у Варшаві Войков предложив польському мін. загр. справ утворення польсько-радянської комісії для боротьби з бандитизмом. Польський уряд відкинув предложення.

Релігійна війна

Напад на церкву в Маріямполі.

Є в Станиславівщині містечко Маріямпіль положене над Дністром. В містечку є дві парохії а саме більша щодо числа населення і багата римо-кат. парохія і бідна, маюча лиш около 800 парохіян, гр.-кат. парохія. Поляки мають свій костел — великий, мурований. Українці мають свою церков, котру дістали в слідуючий спосіб:

Перед 134 роками хотіли Українці будувати собі нову церкву і приготовили на будову весь матеріял. Тоді вмішалося в справу правительство, забрало від Українців весь матеріял приготований на церкву, а за це дало їм на власність покапуцинський костел, полишений по скасованім за Иосифа II. монастирі. Отримавши той костел, Українці перебудували його в середині і прикоровили до свого обряду, і так мають у посіданні ошю церкву вже 134 літ.

В кілька літ після віддання будівлі Українцям випросили у тодішнього українського пароха польські сестри милосердя дозвіл ранenько відправляти у церкві богослуження для себе, бо до костела — мовляв — їм ходити невигідно. За це сестрички приняли на себе обовязок утримування ладу в церкві і прання церковної білизни.

Так тревало довгі роки без найменшої суперечки.

Щойно в останніх роках істнування Австрії сестрички, що досіль були під національним оглядом байдужі, ставши польськими шовіністками почали приписувати собі права до церкви, покликуючися на те, що це був колись покапуцинський костел.

Тепер, відколи за польських часів прийшов на польського пароха кс. Босак, під його впливом і підмовою напалено вночі з 11. на 12-го грудня на церкву, порубано проповідницю, іконостас і все, що лиш пригадувало гр. кат. обряд і що вже Українці поставили, а найсвятійші дари викинено на бічний вівтар. Для оправдання свого поступку постарався кс. Босак і сестрички про рішення староства в Станиславові, що церкву признається сестрицям, а Українцям поручається вибудувати собі нову церкву до кінця року 1925. Це протизаконне рішення потвердило станиславівське воєвідство, хоча рівнож до цього не мало права, бо тут іде справа між двома католицькими обрядами, — суперечка за власність католицької церкви, яка має повну внутрішню автономію в державі; отже до вирішення справи є компетентні лише краєві церковні власти й Рим, а не державна влада.

Однак у боротьбі проти гр. кат. обряду сестри, а навіть священики рим. кат. обряду з Маріямполя забувають, що вони підлягають Римові. Це мова йде про відібрання Українцям церкви, там видно забувають польські духовники, що католицька Церква признає одного Бога, а нарушення св. Дарів і самовільне викинення їх з головного вівтаря на бічний — вважає кат. Церква найважчим гріхом. У даному випадку маємо до діла

Релігійна війна, яка досіль велася на Холмщині й Волині і яка вдаряла по православній Церкві, переноситься, як бачимо, вже й на ґрунт католицизму. Як на це реагують наші духовні владики?

Ю. Е. О.

Памятаймо! Рідна Школа — це народни фортеця, це певний захист у добі лихоліття!!

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Попереднє (22) число рідного часопису сконфіскувала польська прокуратура за два уступи статті п. з. „Цар-голод“ та одно місце допису з Тернополя.

— **По пяти роках...** На днях арештовано в селі Верба дубенського повіту двайцятьох селян під закидом убиття польського старшини Твардовского, підчас большевицької кампанії в 1920 р.

— **Над могилою розстріляного.** Одна з львівських газет поміщує статейку, в якій називає недавній розстріл Дашканта у Львові — несподіванкою. Цілий суд, не виключаючи прокуратора, був певний помилування Дашканта тим більше, що за ним промовляв ряд облекшуючих моментів. І так члени ватаги Дашканта у 18 випадках грабежі не вжили зброї, на виразну заборону ватажка. Дашкант признався до вини добровільно і тим улекшив хід слідства, а вкінці виявив він щирий жаль і постанову поправи. Усе те могло дати основу до помилування, якого одначе през. Войцєховскі відмовив.

— **Проти посла Круліковского.** Польські часописи повідомляють, що політична поліція закінчила доходження проти посла Круліковского, якому закидують вчинки незгідні з публичною моральністю. Справу віддано окружному судові у Варшаві.

— **Старостинський поличник.** Варшавський апеляційний суд розглядав справу засудження старости в Олькушу судом з Сосніці на один місяць арешту. Справа виникла на тлі непорозуміннь поміж судовими й адміністраційними властями в Олькушу. Результатом тих непорозуміннь був поличник, яким п. староста наділив ольк[у]ського суддю. Окружний суд у Сосніці засудив старосту на один місяць арешту, але апеляційний суд змінив присуд і звільнив повітового достойника.

— **Відгомін щирецького убийства.** На тлі випадкового непорозуміння поміж щирецькими Жидами і якимсь Бабіжем зі Сокільник повстала свого часу на щирецькому дворці бійка, в якій Бабіж вистрілом з револьверу убив щирецького купця Бірнберґа. Бабіж станув оноді перед львівським судом, який за проступок проти безпечности життя засудив його на 6 місяців строгого арешту.

— **За убийство лісничого.** Перед карним судом у Львові почалася на днях розправа проти селянина Иосифа Мудрика, обвинуваченого в убійстві лісничого Иосифа Щигельского, доконаному 23-го червня 1923 р. Мудрика звільнив свого часу від вини і кари золочівський суд присяжних, одначе на зажалення неважности, внесене прокуратором, делеговано до переведення нової розправи львівський суд. Розправа потриває 3 дні.

— **Увільнення засуджених в процесі архиепископа Цєпляка.** Із Сокольницької тюрми в Москві звільнено польських священиків: Васілєвского, Іванова, Матуліоніса, Пропенкетіса, Рутковского, Янковіча, Малецкого і Тройгу, засуджених в процесі проти архиепископа Цепляка. В найблизчих днях має прийти до заміни звільнених Поляків за вязнених у Польщі комуністів. Виміна відбудеться в Стовбцях, де робляться вже відповідні приготування.

— **Могила Незнаного Жовніра у Варшаві.** По донесенням варшавських часописів могила Незнаного польського Жовніра буде викінчена і віддана публичній опіці перед 3. мая н. р. Сталевий саркофаг буде впущений в землю під аркадами саської палати та означений скромною плитою з написом. На гранітних бльоках, уставлених на боках, будуть уставлені грецькі попільниці, а понизче світильники з огнем, запалюваним підчас національних та військових свят. Під аркадами над могилою горітиме повсечасно невгасаючий огонь.

— **Боротьба уряду з дорожнею.** Варшавські часописи запевняють, що остання підвишка цін хліба буде останньою. Польський уряд рішився на випадок дальшого підвисшування цін, віддати до диспозиції міст ті засоби збіжа і муки, які має військова інтендантура.

— **Годинникар начальним адміралом.** Шефом балтійської радянської фльоти іменовано моряка Зова, з покликання годинникаря.

— **„Боги війни“ вмирають з голоду.** Перед кількома днями помер у Відні з голоду полевий маршалок Лєдерле. Рівночасно цілий ряд австрійських ґенералів живе в останній нужді, а вдови по ґенералах удержуються з публичних складок.

— **Лотва готова на „кінець світа“.** В багатьох лотиських селах поширилося серед населення повіря, що 6. лютого ц. р. прийде кінець світа. На тлі цього повіря повстала нова секта, якої члени випродують свої недвижимости і будують шатра, в яких рішені дожидати кінця світа. Кравці мають багато роботи, шиючи рішеним на смерть селянам білі смертельні одяги.

— **Еміґраційні гієни.** Швайцарська поліція арештувала чотирьох польських Жидів, членів міжнародньої банди, яка займалася вималюванням грошей від еміґрантів, що їхали до Америки з Польщі через Німеччину і Францію. В Парижі ограбила ця банда 103 еміґрантів, які лишилися на чужині без сотика.

— **Карієра б. австрійського канцлера.** Бувший австрійський канцлер прелат Зайпель їде до Риму, де вступить до одного з монастирів, щоби приготовитися до обняття призначеного йому папою становища.

— **Рабіндранат Таґор занедужав.** Індійський поет Рабіндранат Таґор, який під теперішню пору обїздить з відчитами Італію, тяжко занедужав, в наслідок перебутих в дорозі трудів.

— **Ще один гохштаплер.** Перед кількома днями розписалися часописи про молодого чоловіка, що найшовшися в Дебрецені без засобів до життя, зголосився до місцевої поліції як „граф Тун“. Поліційні доходження виявили, що цим „графом“ є небезпечна птаха з краківського підсоння, якийсь Домбровский.

— **Статистика самогубств в Німеччині.** Протягом 1924 р. заното́вано в Німеччині 13.000 самогубств, з яких найбільший процент припадає на Берлін.

— **Затьма сонця і нюйорська біржа.** Недавна затьма сонця, яку в усій величі міг подивляти Нюйорк, далася відчути перш за все на біржі, на якій підчас затьми переведено трансакцій усього на 540.000 долярів. Подібно звичайну цифру трансакцій занотувала нюйорська біржа тільки в день виборів президента Злучених Держав.

— **Підводний вулькан.** В околицях Капштату вступило на днях море в беріґ, при чому наглість филь і сила зриву була незвичайна. По відпливі осталася на побережі широка на дві англійські милі полоса застана убитими рибами. Виявилося, що нагальний зрив і знищення такої маси риб були наслідком вибуху підводного вулькану.

— **Зі Союза Українок.** В неділю 1. лютого н. р. о год. 6. поп. відбудеться у поміщенню „Української Бесіди“ льосування льотерії на образ арт.-мал. О. Новаківського. Після того — dancing.

— **Відчит проф. д-ра Степана Балея** на тему: „Умові недуги — їх причини — їх лічення“, відбудеться в неділю 1. лютого о год. 5. пополудні в салі „Бесіди“, вул. Рутовського 22. Заходом Тов-а Жінок з вищою освітою. 1293 2—2

Нечувана конкуренція.

З кожній ділянці бачимо тепер нечувану конкуренцію, справжні перегони, люде й люди їдуть на випередки! Між иншим це знище майже щоденно запримічуємо в „кресовій“ пресі, яка зайнялася „відібрати хліб“ політичній поліції. Ми вже нераз звертали увагу на ці доносцицькі, взагалі в культурній пресі нечувані охранницькі прийоми. Тепер мимоходом нотуємо ще один факт. Львівська „Газ. поранна“, тепер орган львівської колтунерії помістила інформацію товстим друком під написом: „Совітський шпигун співробітником „Діла“. — Джерела симпатії трудовицької правиці до комуністів“. В тій нотатці пишеться таке: „Арештований у Варшаві під закитом заочну шпигунства (!) в користь радянського уряду б. міністр для жидівських справ в уряді Петлюри П. Красний є від пів року постійним кореспондентом „Діла“. Його заангажування до співробітництва реклямував той часопис як великий політичний тріюмф. Справді в низці поміщуваних там статтей старався він переконати жидівське громадянство в Польщі, що його іствування і розвиток є залежне від підтримки житомльної політики Українців. Співпраця того „політика“ в „Ділі“ частинно вияснює симпатії того органу до большевиків та брутальну нагінку його співробітників проти редактора д-ра Панейка, який не захоплювався большевицькою ідеольоґією трудовиків. Цікаво, що „Діло“, доносячи про його арештування, ані словом не згадує, що він належав до редакційного гурту (zespołu), що з приводу його поглядів на жидівську квестію вело гарячу пресову кампанію з львівською „Хвилею“.

Так пише „Газета Поранна“, але в тому самому числі містить „телефоном“ від власного кореспондента иншу інформацію, яка говорить про те, „як в и д а л е н о мін. Красного“. А саме, приїхавши зі Львова і не маючи дозволу на побут в столиці, п. Красний заходив до радянського посольства, стараючися о дозвіл на поворот на Україну, і то до Козятина. Політична поліція слідкувала за ним відвідинами і вже дня 29. січня ц. р. відставила його до радянського кордону. Ані одного слова про „шпигунство“, навіть ні одного слова про усновання підозріння в якімнебудь агенстві в користь совітів. Бо ясна річ, що коли би таке підозріння, або хоч тінь підозріння іствувала, то політична поліція не випустила би п. Красного зі своїх рук, не відставилаб його до кордону, тільки на цитаделю. Тому треба бути крайною худобиною, щоби людину навіть незапідозрену в „шпигунстві“ клеймити безцеремонними, пікчеливими епітетами тільки тому, що та людина є еміґрантом і позбавлена спромоги боронитися перед бандитизмом „пташків“, що ні орють, ні сіють...

Що цікавійше! Автором нотатки є відома на львівськім бруку креатура, яка має вже свою устійнену марку і яку одна з львівських газет, друкуючи в році 1919 деякі тайни з варшавської охранки, подала була в списку царських охранників. Сьогодня та креатура, сповняючи дальше свою ролю, день-в день веде кампанію на сторінках безприншипної і неграмотної „Газ. Пор.“ проти нашого органу. Ми ще вернемо до цеї справи не з огляду на особу креатури, бо уважаємо нижче своєї чести входити з нею в якінебудь розмови, але з огляду на тих, що ховаються за плечима цього „типа“. Щож торкається п. Красного, то його п р и н а г і д н е співробітництво зовсім не тангує нашої чести, хоч він і не належав до редакційного „зесполу“. З його поглядами н а ж и д і в с ь к у к в е с т і ю ми вповні і без застережень погоджуємося. Наша редакція не віднекувалася п. Красного, хоч „кресова“ преса вдарила у великий дзвін, як тепер виявилося зовсім безосновно. З приводу арешту п. Красного подали ми якраз як причину його статті про жидівську квестію, відписувані його повним іменем.

Зі спорту.

На увагу пластунам

На днях появилася на книгарських полицях книжечка бл. п. проф. Остапа Вахнянина „Пластовим шляхом за красою життя“, видана в Празі вже по смерти автора. Призначена вона для пластунів на Закарпаттю. Наша пластунська молодь може не лише довідатися з неї про вигляд пласту на Підкарпаттю, але також вживати її як підручної книжечки у своїх пласт. заняттях, (звертаючи на увагу деякі ріжниці організації пласту на Підкарпатській Україні). Головна вартість невеликої (125 ст.) книжечки це те, що найбільше уваги і місця присвячено в ній іспитам уміlости, таборництву, а також пласт. грам та забавам. Не брак також багато цікавих ілюстрацій. Те, що книжка видана тамошнім (не фонетичним) правописом, не повинно відстрашити наших пластунів. *А. О.*

✝ Посмертні згадки.

Марія з Павчів Левицька упокоїлася по довгій і тяжкій недузі в 58. р. життя. Покійна живо інтересувалася нашим народнім життям і лише довголітня недуга не позволяла їй брати особисто участи. — Земля їй пером. 1299 1—1

ОПОВІСТКИ.

Український Наддніпрянський хор Д. Котка:
У суботу 31. І. м. Козова.
У неділю 1. ІІ. Козова.
У понеділок 2. ІІ. Підгайці. 1230 9-?
У вівторок 3. ІІ. Підгайці.

Борислав. Заходом Т-ва Читальня Просвіта відбудеться цикль популярних відчитів в домівці Т-ва (Народній Дім), а то в неділю дня 1. лютого Вп. Інж. Капустяка Маріяна під заг.: „Історичний очерк землі“. Дня 8. лютого Вп. Інж. Капустяка Маріяна „Кисень і водень“, дня 15. лютого Вп. Олесько Володимир „Світська доба“, дня 22. лютого Вп. проф. Лопата Павло „Новійші здобутки в медицині“. Початок точно о год. 6. по полуд. Вступ за добровільними датками. 1—1

— **З нагоди своєго вінчання** зложили Вп. Інж. Гузар Евген і Вп. Марійка з Стафінеків в Карловій Гуті 30. зол. на „Рідну Школу“. За щедру жертву складає сердечну подяку *Головна Управа УПТ.* 1295 1—1

Цеї неділі 1. лютого Dancing в льокалі Бесіди, заходом Союза Українок і Тов. Бесіда. — Вильосування образу кисти арт. маляра Новаківського. Початок 6 години вечером. 1303 1—1

В Преображенській церкві відспіває Архикатедральний хор під проводом п. Льва Туркевича „К о л я д к и“ в неділю 1. лютого н. ж. о год. 12-й в полудні. Дохід зі збірки в церкві призначений на інвалідів. 1292 2—2

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

За редакцію відповідає О. Костин.

З друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринок ч. 10